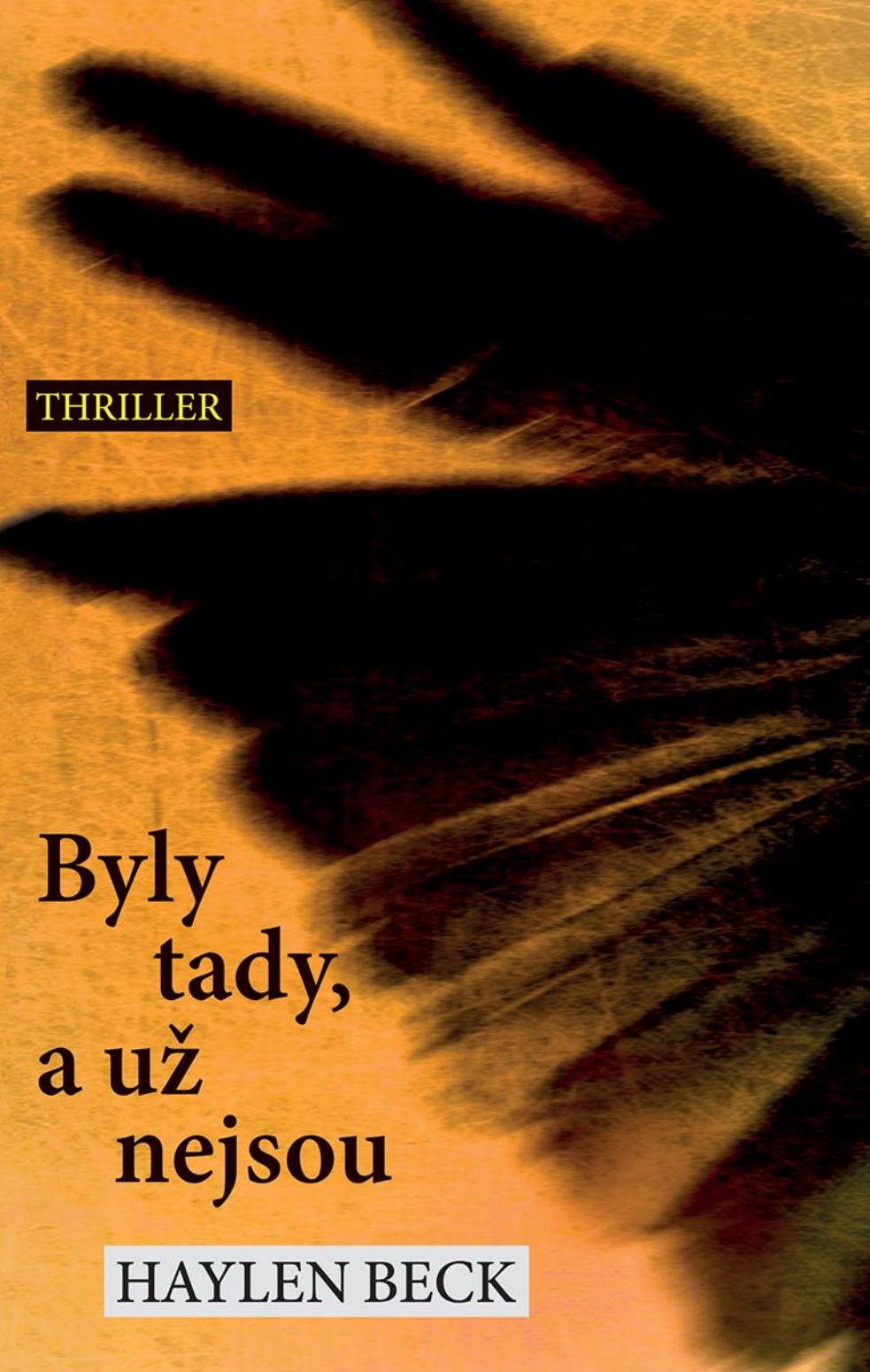

THRILLER

Byly
tady,
a už
nejdou

HAYLEN BECK

2017

Byly
tady,
a už
nejdou

HAYLEN BECK

Copyright © 2017 by Haylen Beck
Translation © 2017 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HERE AND GONE,
vydaného nakladatelstvím The Crown Publishing, New York 2017
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Miniom Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-253-8

Věnováno mým dětem

Kapitola 1

Silnice se stáčela střídavě doprava a doleva, a jak Audra Kinneyová mījela jeden kilometrovník za druhým, těžkla jí z toho pravidelného rytmu víčka. Ujeté kilometry už přestala počítat, protože jí připadalo, že to jízdu jen zpomaluje. Ruce se jí na volantu potily. Když si protáhla aspoň prsty, klouby zaprotestovaly.

Díkybohu, že si před pár měsíci nechala do svého osm let starého kombíku namontovat klimatizaci. V New Yorku taky bývá v létě vedro, ale ne tak hrozné. Ne takové jako tady v Arizoně. Tady je prý snesitelnější, protože je suché. Blbost, kam se na něj hrabe Sahara, pomyslela si. Dokonce i v půl šesté odpoledne a navzdory studenému fičení z klimatizace, ze kterého jí na předloktích naskakovala husí kůže, se stačilo zkusmo dotknout okénka a musela ucuknout, jako by sáhla na vařící konvici.

„Mám hlad, mami,“ ozval se ze zadního sedadla Sean. Z kňouravého tónu bylo poznat, že je unavený a rozmrzelý a moc nechybí, aby začal otravovat. Vedle něj podřimovala

v autosedačce Louise, pusu pootevřenou a propocené blondaté vlasy přilepené k čelu. Na klíně držela Goga, odrbaného plyšového králíka, kterého měla od batolecích časů.

Sean byl hodný kluk. Říkal to o něm každý, kdo ho znal. Ale nikdy se to neprojevalo tak jasně jako v posledních několika dnech. Tolik se toho po něm chtělo, a všechno vydržel. Audra se na něj podívala ve zpětném zrcátku. Po otci zdědil výrazné rysy a světlé vlasy, ale po ní dlouhé ruce a nohy. Zvlášť v posledních měsících se mu vytáhly a připomněly jí, že její syn, už skoro jedenáctiletý, pomalu vstupuje do puberty. Od odjezdu z New Yorku si skoro nepostěžoval a hodně pomáhal s šestiletou sestřičkou. Nebýt jeho, Audra by tady v tom zapadákově nejspíš přišla o rozum.

O rozum?

To, co dělala, nebylo rozumné ani trochu.

„Pár kilometrů před námi je nějaké město,“ řekla. „Koupíme si tam něco k jídlu. A snad se tam dá i přespat.“

„To doufám,“ opáčil Sean. „V autě znova spát nechci.“

„Já taky ne.“

Při té vzpomínce ji zabolelo mezi lopatkami, jako by se jí vytrhly stehy ze sešitých svalů. Jako by se rozpadala a hrozilo, že se zpod rozpáraného švu vyvalí vycpávka.

„Jak jste na tom s vodou, vy tam vzadu?“ podívala se do zpětného zrcátka. Viděla, že se Sean shýbl dolů, a slyšela zašplíchat vodu v plastové láhvi.

„Mně trocha zbyla. Louise si ji už vypila.“

„Hm. Až zastavíme, seženeme si další.“

Sean se vrátil pohledem ke scenérii, která ubíhala za oknem. Od silnice se odkláněly skalnaté kopce zarostlé křovím a všude kolem trčely kaktusy jako hlídkující vojáci se zved-

nutýma rukama na znamení, že se vzdávají. Nahoře se klenu-
lo hluboce modré nebe s bílými šmouhami mraků, které na
západě, kam se ubíralo slunce, pozvolna zlátly. Byla to svým
způsobem krásná země. Za jiných okolností by ji Audra na-
sávala všemi póry, vychutnávala by si její malebnost.

Kdyby nemusela utíkat.

Vlastně nemusela, nic ji k tomu nenutilo. Mohla nechat
událostem volný průběh, jenže pouze čekat by bylo utrpení
– vteřinu za vteřinou, minutu za minutou, hodinu za hodi-
nou prostě nevědět. A tak všechno sbalila a utekla. Zbaběle,
vysmál by se jí Patrick. Odjakživa o ní tvrdil, že je slaboška.
Přestože jedním dechem prohlašoval, že ji miluje.

Audře se vybavil jeden takový okamžik, kdy spolu leželi
v posteli. Tiskl se k ní zezadu hrudí a hladil jí dlaní ňadro.
A říkal, že ji miluje. Že ji navzdory všemu miluje. Jako kdy-
by si jeho lásku nezasluhovala, když je taková, jaká je. Jazyk
mu odjakživa sloužil jako tenoučká čepel, kterou ji bodal tak
jemně, že si rány uvědomila až mnohem později, když ne-
mohla spát a jeho slova se jí převalovala v hlavě. Převalovala
se jako kamínky ve sklenici, řachtala jako –

„Mami!“

Prudce zvedla hlavu a uviděla, že se na ně řítí kamión
a zuřivě bliká. Strhla volant doprava, zpátky na svou stranu
silnice. Kamión je minul a řidič ji zdrtil pohledem. Audra
zatřepala hlavou, zamrkala, aby ji přestaly pálit vysušené oči,
a ostře se nadechla nosem.

Nebylo to jen o vlasek, ale moc k tomu nechybělo. V du-
chu zaklela.

„Už je to dobrý,“ uklidňovala Seana.

„Jo,“ odpověděl sevřeným hlasem, jaký míval, když před

ní nechtěl dát najevo strach. „Ale asi bude lepší co nejdřív zastavit.“

„Co se stalo?“ ozvala se rozespale Louise.

„Nic,“ uklidňoval ji Sean. „Spi dál.“

„Ale mně se nechce,“ zaprotestovala. Zakašlala a v průduškách jí zachrastilo. Kašlala už od rána a během dne se to zhoršovalo.

Audra ji pozorovala v zrcátku. Ze všeho nejmíň potřebovala, aby se dcerka rozstonala. Odmala byla choulostivější než Sean a na svůj věk byla drobná a hubeňoučká. Objala Goga, zaklonila v autosedačce hlavu a oči se jí zase zavřely.

Auto vyjelo na otevřenou rovinu, kolem se táhla poušť, na severu se zvedaly hory. Je to pohoří San Francisco Peaks? Nebo Superstitions? Audra nevěděla; bude se muset podívat do mapy, aby se zorientovala. Ale nezáleželo na tom. Jediné, na čem momentálně záleželo, byl malý obchůdek u silnice o kus dál.

„Mami, koukej.“

„Jo, vidím ho.“

„Zastavíme tam?“

„Jo.“

Třeba budou mít kafe. Když si dá pořádný hrnek silného kafe, pomůže jí to zdolat dalších pár kilometrů. Zapnula blinkr, odbočila doprava na vedlejší silnici a z té zahnula přes dobytčí mřížku doleva na velké prašné parkoviště. Na ceduli nad obchodem stálo červenými písmeny na bílém podkladu SMÍŠENÉ ZBOŽÍ. Byla to nízká dřevostavba, před kterou se po celé délce táhla krytá veranda s lavicemi. Okna vypadala potměněle; skla byla tak zaprášená, že přes ně rozsvícená světla zevnitř skoro neprorazila.

Audra si příliš pozdě uvědomila, že jediné auto před obchodem je policejní vůz. Státní dálniční patrola nebo hlídkový vůz okresního šerifa, to zatím nerozeznala.

„Do hajzlu,“ zaklela.

„Mluvíš sprostě, mami.“

„Já vím. Promiň.“

Prudce přišlápla brzdu, až se od pneumatik kombíku rozlétl drobný štěrk. Má to otočit a vrátit se na silnici? Ne. Šerif nebo hlídkař, nebo kdo to v tom policejním autě sedí, si jí už všiml. Kdyby otočila, vzbudí podezření. Polda by zbystřil.

Zastavila před obchodem co nejdál od hlídkového vozu, ale tak, aby to nebylo nápadné. Vypnula motor. Přitiskla si klíček ke rtům a přemýšlela. Vystup a běž si nakoupit, co potřebuješ. Na tom přece není nic špatného. Jsi prostě jen někdo, kdo zrovna potřebuje hrnek kafe, pár limonád a brambůrky.

V posledních dnech si dávala pozor na všechna policejní auta. Budou ji hledat? Zdravý rozum jí říkal, že ne – že skoro určitě nebudou. Není přece na útěku před zákonem. Přesto jí v koutku duše nepřestával hlodat strach; vytrvale jí podsouval, že ji pozorují, že po ní pátrají. Že na ni dokonce pořádají hon.

Ale jestli někoho hledají, jsou to její děti.

„Počkejte s Louise tady,“ přikázala Seanovi.

„Já chci jít taky,“ ohradil se.

„Potřebuju, abys dohlídnul na ségru. Neodmlouvej.“

„Ach jo.“

„Hodnej kluk.“

Vzala si ze sedadla spolujezdce peněženku a z držáku na pití sluneční brýle. Když otevřela dvířka, do auta se vevalil

žár. Vystoupila, jak nejrychleji to šlo, a zabouchla za sebou, aby udržela chladno vevnitř a horko venku. Do tváří a předloktí se jí plnou silou opřelo slunce. Na tak surový útok nebyla její světlá pihovatá kůže zvyklá a navíc se málo namazala opalovacím krémem, protože tu trochu, co měla, šetřila pro děti; radši se spálit než utrácet.

Než si nasadila tmavé brýle, letmo si prohlédla hlídkový vůz. Kdosi seděl za volantem; jestli muž, nebo žena, to nerozeznała. Nápis na boku hlásal ÚŘAD ŠERIFA, OKRES ELDER. Otáčela se kolem dokola, jako že se potřebuje protáhnout, a přitom si obhlédla kopce zvedající se za obchodem, tichou silnicí a zvlněnou pláň se zakrslými pouštními křovinami na druhé straně. Dokončila otočku a ještě jednou zalétla pohledem k šerifovu autu. Řidič zrovna pil nebo tak něco a zdálo se, že se jí nevšímá.

Vystoupala na betonovou verandu, došla ke dveřím a otevřela je. Zevnitř na ni dýchl chlad a spolu s ním se do horka nečekaně vyhrnul odér zatuchliny. Pološero uvnitř krámků ji donutilo zvednout si brýle na čelo, i když by si je radši nechala nasazené. Usoudila ale, že pokud si ji mají zapamatovat, tak radši jako tu, co kupovala vodu, než jako tu, co se přerazila o krabice.

Za pultem na protější straně seděla obstarožní žena s vlasy obarvenými na černo, v jedné ruce držela propisovačku a v druhé knihu křížovek. Ani příchod zákazníka ji nepřiměl odtrhnout od nich oči, což Audře celkem vyhovovalo.

U zdi bzučela chladicí skříň plná nealkoholických nápojů. Audra si z ní vzala tři láhve vody a kolu.

„Promiňte,“ oslovila tu starou paní.

Žena ani teď nezvedla hlavu, jen zamumlala: „Mm-hm?“

„Nemáte tu náhodou automat na kávu?“

„Ne.“ Žena ukázala propisovačkou na západ: „Ale asi osm kiláků tímhle směrem je Silver Water, tam mají jídelnu. Kafe vařej docela slušně.“

Audra popošla k pokladně. „Díky. Tak jen tohleto.“

Postavila na pult čtyři plastové láhve a zrak jí přitom padl na skleněnou vitrínu přišroubovanou ke zdi. Byl v ní dobrý tučet pistolí různých tvarů a velikostí, všemožné poloautomatické zbraně a revolvery, tedy pokud to poznala. Prožila celý svůj život na východním pobřeží, a i když věděla, že Arizona je země střelných zbraní, ten pohled ji překvapil. Prošla bych sodovku a pistoli, pomyslela si a div se nerozesmála nahlas.

Žena namarkovala nápoje a Audra zalovila v peněžence. Na vteřinu se zděsila, že jí došly drobné, ale pak vedle účtenky z lékárny našla přeloženou desetidolarovku. Podala ji prodavačce a počkala si, až dostane nazpátek.

„Děkuju,“ řekla a posbírala z pultu láhve.

„Mm-hm.“

Žena se na ni za celou dobu skoro nepodívala a Audra byla ráda. Kdyby se jí někdo vyptával, vzpomene si nanejvýš na vysokou zákaznici s kaštanovými vlasy. A možná ani to ne. Vyjít ze dveří bylo jako narazit do rozžhavené zdi. Ze zadního sedadla kombíku ji pozoroval Sean a vedle něj pořád ještě podřimovala Louise. Audra se ohlédla po policejním autě.

Bylo pryč.

Na zemi se rozpíjela tmavá skvrna v místě, kam ten polda vychrstl zbytek pití, a ve šterku se rýsovala šmouha od pneumatik. Audra si zastínila oči a rozhlédla se, ale po hlídkovém

voze nebylo nikde ani stopy. Zaplavila ji taková úleva, až ji to vylekalo; teprve teď si uvědomila, jak moc ji jeho přítomnost znervózňovala.

No co, teď už je to fuk. Vrať se na silnici, dojed' do toho města, o kterém mluvila prodavačka, a najdi nějaký nocleh.

Došla k zadním dvířkům na Louisině straně a otevřela je. Shýbla se, podala přes ni láhev vody Seanovi a pak jí jemně zatrásla ramenem. Louise zafňukala a vykopla nohama.

„Probud' se, zlato.“

Louise si promnula oči a zamžikala na matku. „Co je?“

Audra odšroubovala víčko a přidržela jí láhev u úst.

„Já nechci,“ zakňourala Louise. Znělo to chraplavě.

Audra jí přimáčkla láhev k puse. „Nechceš, ale napij se.“

Naklonila láhev, aby jí voda vtekla mezi rty. Holčička pustila Goga, chytila láhev a polkla pár doušků.

„Tak vidíš,“ řekla s uspokojením Audra. Pohlédla na Seana. „Ty se napij taky.“

Sean poslechl a Audra se usadila za volantem. Vycouvala od krámu, otočila auto a zamířila zpátky k dobytčí mřížce a silnici za ní. Nikde nic nejelo, takže nemusela dávat přednost. Motor předl a obchod se smíšeným zbožím se ve zpětném zrcátku zmenšoval.

Děti byly zticha, zezadu se ozývalo jen lokání a spokojené funění. Audra stiskla mezi stehny láhev s kolou, odšroubovala víčko a dlouze se napila. Na jazyku a v krku ji zaštípaly studené bublinky. Odříhla si a Sean s Louise se zahihňali. S úsměvem se po nich ohlédla.

„Fakt dobrý, mami,“ uculil se Sean.

„Jo, fakt dobrý,“ papouškovala Louise.

„Dík za pochvalu,“ řekla a obrátila se zpátky k silnici před sebou.

Po nějakém městě zatím nebylo ani vidu ani slechu. Ale ta paní říkala osm kilometrů a Audra zatím minula jen dva kilometrovníky, takže musí ještě chvíli vydržet. Určitě už to není daleko. Představila si motel, nějaký hezký a čistý, se sprchou – ach, sprcha – anebo ještě radši s vanou. Zasnila se a v duchu už viděla pokoj s kabelovou televizí, kde nechá děti koukat na kreslené filmy, sama se naloží do horké vody s koupelovou pěnou a smyje ze sebe špínu, pot a všechnu tu tíži.

Po dalším kilometru prohodila: „Už jen kousek, tak pět kiláků.“

„Fajn,“ řekl Sean.

Louise nadšeně vyhodila ruce nad hlavu. „Hurá!“

Audra se znova usmála. Na kůži už skoro cítila vodu.

Vtom zavadila pohledem o zpětné zrcátko a spatřila, že se za ně pověsil šerifův hlídkový vůz.

Kapitola 2

Měla pocit, jako by ji za ramena chňaply ledové ruce, a srdce se jí rozbušilo.

„Nepanikař,“ ujelo jí.

„Cože?“ naklonil se dopředu Sean.

„Nic. Sedni si pořádně a zkontroluj, jestli máš dobře zapnutý bezpečnostní pás.“

Nepanikař. Třeba tě nesleduje. Jen kontroluje rychlost. Nedej mu důvod, aby tě zastavil. Těkala pohledem od vozovky před sebou k tachometru, ručička oscilovala kolem devadesátky. Projela další sérii zatáček.

Hlídkový vůz si udržoval stále stejný odstup, nějakých padesát metrů – nedoháněl je ani nezaostával. Zůstával, kde byl, a sledoval je. Ano, určitě je sleduje. Audra polkla a poposunula ruce na volantu. Po zádech jí stékal čerstvý pot.

Jen klid, poručila si. Nepanikař. Nehledají tě.

Silnice se zase narovнала a protáhla se pod dráty elektrického vedení. Povrch vozovky čím dál víc hrubl, kombík vibroval. Na obzoru se zase objevily hory. Audra se na ně zaměřila; byl to záchytný bod, na který se dá soustředit.

Ignoruj toho poldu. Dívej se před sebe.

Šerifův vůz ale ve zpětném zrcátku bobtnal, blížil se. Už rozeznávala řidiče: široký obličej, ještě širší ramena, tlusté prsty na volantu.

Chystá se nás předjet, pomyslela si. Přidat a předjet nás. Jenže je nepředjel.

Za dalším kilometrovníkem se objevil ukazatel SILVER WATER – ODBOČIT DOPRAVA.

„Odbočím,“ řekla Audra. „Odbočím a on pojede dál.“

„Co?“ zeptal se znovu Sean.

„Nic. Klidně pij.“

Vpředu se vynořila odbočka.

Sáhla po páčce blinkru, ale než se jí stihla dotknout, ozvalo se elektronické *húúú*. V zrcátku se rozblíkala modrá a červená světla.

„Ne,“ záupěla.

Sean natáhl krk a ohlédl se. „To je policie, mami.“

„Už je to tak,“ potvrdila Audra.

„Zastavujou nás?“

„Asi jo.“

Další *húúú* a hlídkový vůz zrychlil, aby se dostal na jejich úroveň. Okénko na straně spolujezdce sjelo a řidič jim pokynul ke krajnici.

Audra přikývla, zapnula blinkr a v rozvířeném oblaku prachu a odhozených odpadků zajela na okraj vozovky. Hlídkový vůz zpomalil a zahrnul na krajnici za ní. Obě auta zastavila. Audra by přes mračno prachu na to policejní pomalu ani nedohlédla, nebýt výstražných světel blikajících na majákové liště.

Louise se zavrtěla. „Co se děje?“

„Zastavila nás policie,“ vysvětlil jí Sean.

„Máme průsvih?“ lekla se.

„Ne,“ odvětila Audra až příliš vehementně na to, aby působila přesvědčivě. „Žádný průsvih. Určitě o nic nejde. Klidně sedte, máma to vyřídí.“

Prach se usazoval. Pohlédla do zpětného zrcátka. Dveře hlídkového auta se otevřely a polda vystoupil. Na vteřinu zůstal stát, upravil si opasek, kde mu z pouzdra trčel revolver, a natáhl se dovnitř pro klobouk. Muž středních let, zhruba padesát, pětapadesát. Tmavé vlasy mu začínaly šedivět. Statný, ale ne tlustý, mohutná předloktí. Ten typ, co zamlada určitě hrával americký fotbal. Oči schovával za zrcadlovými brýlemi. Na hlavu si narazil stetson se širokým okrajem, stejného béžového odstínu jako uniforma. Položil ruku na pažbu revolveru a popošel k Audřinu autu.

„Do prdele,“ zaklela šeptem Audra. Celou cestu z New Yorku se snažila jet po okreskách, schválně se vyhýbala dálnicím a ani jednou ji nezastavili. A teď, když už je Kalifornie za rohem, přijde tahle smůla. Sevřela volant, aby zakryla, že se jí třesou ruce.

Polda se zastavil u Louisina okénka, strčil hlavu těsně k němu a podíval se na děti. Pak popošel k Audřinu okénku, zaklepal a zakroužením zápěstí jí naznačil, ať ho stáhne. Zmáčkla knoflík ve dvířkách. Sjíždějící okénko vrzalo a sténalo.

„Brej večír, madam,“ řekl polda. „Buďte tak hodná a vypněte motor.“

Chovej se jakoby nic, poručila si Audra a otočila klíčkem v zapalování. Všechno bude v pohodě. Hlavně zachovej klid.

„Dobrý večer,“ pozdravila. „Co se děje, šerife?“

Na jmenovce nad odznakem měl napsáno ŠERIF R. WHITESIDE.

„Řidičský průkaz a registraci, prosím,“ řekl s očima stále schovanými za brýlemi.

„Mám je v palubní přihrádce,“ ukázala.

Přikývl. Co nejpomaleji natáhla ruku a otevřela přihrádku nacpanou mapami a nepořádkem, který div nepřetékal na podlahu. Chvilku se v ní přehrabovala, až konečně našla doklady. Podala je policistovi a znovu položila ruce na volant. Policista si doklady s nehybným výrazem prohlížel.

„Audra Kinneyová?“

„Ano,“ potvrdila.

„Slečna, nebo paní?“ zeptal se.

„Paní, aspoň myslím.“

„Myslíte?“

„Žijeme odloučeně. Ještě jsme se nerozvedli.“

„Aha,“ podal jí dokumenty zpátky. „Iste daleko od domova.“

Vzala je a položila si je na klín. „Jedeme na výlet,“ řekla. „Na návštěvu k přátelům v Kalifornii.“

„Jo tak,“ utrousil. „Všechno v pořádku, paní Kinneyová?“

„Ano, naprosto.“

Opřel se rukama o střechu auta, maličko se předklonil a s hrdelní protahovanou jižanskou výslovností pronesl: „Ale působíte dost nervózně. Máte k tomu nějaký důvod?“

„Ne,“ odpověděla a bylo jí jasné, že jí vidí na nose, jak lže. „Jen vždycky znervózním, když mě zastaví policie.“

„Stává se vám to často?“

„Ne. Myslela jsem to tak, že jsem nervózní, kdykoli mě náhodou zastaví, a –“

„Předpokládám, že chcete vědět, proč jsem vás dneska zastavil já.“

„Ano. Teda, já si nemyslím –“

„Zastavil jsem vás, protože váš vůz je přetížený.“

„Přetížený?“

„Máte pokleslou zadní nápravu. Co kdybyste se na to šla mrknout?“

Než stihla odpovědět, otevřel jí dvířka a ustoupil. S doklady na klíče k němu vzhledla.

„Požádal jsem vás, abyste vystoupila z vozu, madam.“

Odložila řidičák a registraci na sedadlo spolujezdce a rozepnula si bezpečnostní pás.

„Mami?“ ozval se tázavě Sean.

Ohlédla se po něm. „To nic. Jen si s panem policistou promluví. Hned jsem zpátky, jo?“

Sean přikývl a vrátil se pohledem k šerifovi. Audra vystoupila a do tváře se jí znovu opřel sluneční žár.

Šerif zamířil dozadu za auto a už cestou ukazoval: „Vidíte to? Mezi výkrojem blatníku a pneumatikou není dost místa.“

Opřel se rukama o střechu a zapéroval, až se kombík zahoupal. „Podívejte se. Silnice tady v okolí za moc nestojí, nejsou peníze na údržbu. Vletíte do výmolu, a rázem jste v maléru až po uši. Už jsem viděl lidi, co ztratili kontrolu nad řízením, protože jim praskla guma, zlomila se náprava nebo tak podobně, a skončili na střeše v pangejtu nebo nabourali v protisměru do nákladáku. Není to hezkej pohled, to mi věřte. Nemůžu vás nechat jet takhle dál.“

Audru zaplavila úleva: šerif o ní nic neví, nehledal ji. Náladu jí ale kalilo jeho prohlášení, že má přerušit jízdu. Potřebovala jet dál, jenže nemohla riskovat, že si to u něj rozhází.